

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12C/164/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814213058
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2016:3814213058.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza, sudcom JUDr. Róbertom Matulákom, v právnej veci navrhovateľa: CASH COLLECTORS SK, s.r.o., IČO: 44 703 015, so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 49, zastúpený Havel, Holásek & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy č. 49, proti odporcom: 1. Z. G., nar. X.X. XXXX, trvale bytom Q., K. XXX/X a 2. Z. G., nar. XX.X. XXXX, bytom Q., Q. XXX/XX, obaja odporcovia zastúpení JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov: Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpeného JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie 6.000 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 60 eur z a s t a v u j e.
V prevyšujúcej časti návrh zamietá.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcom v 1. a 2. rade a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania vo výške 1.485,06 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal proti odporcom zaplatenia sumy 6.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 6.000 eur od 14.12. 2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že odporcovia uzavreli dňa 10.9. 2010 so Slovenskou sporiteľňou, a.s., Zmluvu o splátkovom úvere č. 0374005463 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „SLSP“), poskytla odporcom úver vo výške 10.200 eur. Odporcovia sa zaviazali predmetný úver splácať mesačnými splátkami vo výške 90,65 eur od prvého čerpania úveru do 30.9. 2010 a od 20.10. 2010 vo výške 176,29 eur mesačne, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 20.10. 2010 a konečná splatnosť úveru bola určená dňom 20.8. 2020. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá na 14,90 % ročne. Ročná percentuálna miera nákladov bola dohodnutá vo výške 17,15 %. Periodicita splátok i splatnosť úrokov bola dohodnutá do 30.9. 2010 v posledný deň kalendárneho mesiaca a od 20.10. 2010 v 20. deň kalendárneho mesiaca. Odporcovia dohodnutý úver čerpali, no riadne a včas ho nesplácali. SLSP v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) listom zo dňa 31.10. 2013 upozornila odporcov na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru ak nezaplatia omeškané splátky v lehote 15 dní. Odporcovia omeškané splátky v stanovenej lehote neuhradili. Následne SLSP v zmysle čl. 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok vyhlásila listom zo dňa 14.11. 2013 mimoriadnu splatnosť úveru a to ku dňu 19.11. 2013 a opakovane vyzvala odporcov na uhradenie celej pohľadávky to do 15 dní od doručenia vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Odporcovia do podania návrhu na súd pohľadávku neuhradili ani čiastočne. SLSP vznikla voči odporcom pohľadávka v sume 12.821,88 eur, ktorá pozostávala z istiny úveru po splatnosti v sume 9.675,20 eur, úroku v sume 2.757,69 eur, úrokov z omeškania v sume 141,23 eur, úroku z omeškania po zosplatení v sume 158,07 eur a poplatkov v sume 89,69 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1409/2013/CE zo dňa 13.12. 2013

SLSP ako postupca postúpil okrem iného aj celú pohľadávku s príslušenstvom voči odporcom na navrhovateľa ako postupníka s účinnosťou od 13.12. 2013. SLSP oznámila postúpenie pohľadávky odporcom listami zo dňa 30.12. 2013. Navrhovateľ oznámil postúpenie pohľadávky na navrhovateľa odporcom prostredníctvom Výzvy na úhradu pohľadávky zo dňa 13.1. 2014, ktorým ich zároveň vyzval na úhradu predmetnej pohľadávky. Odporcovia však predmetnú pohľadávku ani len čiastočne neuhradili. Z uvedených dôvodov sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcov zaplatiť navrhovateľovi 6.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 6.000 eur od 14.12. 2013 do zaplatenia a náhradu trov konania.

V priebehu konania, písomným podaním zo dňa 12.10. 2015, vzal navrhovateľ v časti žalovanej istiny vo výške 60 eur, návrh na začatie konania späť z dôvodu, že po podaní návrhu na súd odporcovia uhradili spolu 60 eur (23.10. 2014 sumu 20 eur, 26.11. 2014 sumu 20 eur, 29.12. 2014 sumu 10 eur a 21.1. 2015 sumu 10 eur). Vyššie uvedeným podaním právny zástupca navrhovateľa špecifikoval z čoho pozostáva žalovaná suma 6.000 eur.

Akceptujúc dispozičné právo navrhovateľa s predmetom sporu, súd konanie v časti žalovanej istiny vo výške 60 eur podľa § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil.

Na ani jedno z nariadených pojednávaní sa odporkyňa v 1. rade neustanovila. Za splnenia podmienok ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pojednával súd vo veci v jej neprítomnosti.

Odporcovia aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadali návrh na začatie konania zamietnuť v celom rozsahu z dôvodu, že navrhovateľ nie je v konaní aktívne legitimovaným subjektom.

V priebehu konania, písomným podaním zo dňa 26.9. 2014, vstúpil do konania podľa § 93 ods. 2 O.s.p. vedľajší účastník, Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, na ochranu a podporu práv odporcov. Uznesením č. k. 12C/164/2014-108 zo dňa 26.5. 2015 súd pripustil vstup Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcov. Súd vykonal dokazovanie v predmetnej veci vypočutím účastníkov, oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, výpisom navrhovateľa z obchodného registra, Zmluvou o splátkovom úvere č. 0374005463 zo dňa 10.9. 2010, Dodatkom k Zmluve o splátkovom úvere č. 0374005463 zo dňa 20.12. 2011, Všeobecnými obchodnými podmienkami SLSP (ďalej len „VOP“), Obchodnými podmienkami SLSP pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom, sadzobníkom poplatkov, Výzvami zo dňa 31.10. 2013 adresovanými SLSP obom odporcom, Oznámeniami SLSP adresovanými odporcom o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 14.11. 2013, Prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, Oznámeniami SLSP adresovanými odporcom o postúpení pohľadávky zo dňa 30.12. 2013, Výzvami na úhradu pohľadávky adresovanými navrhovateľom zo dňa 13.1. 2014 obom odporcom, písomnými vyjadreniami odporcov z 5.2. 2015, 12.10. 2015, 1.2. 2016 a ďalšími dôkazmi, tvoriacimi obsah spisu, mal súd zistený tento skutkový a právny stav veci:

SLSP, (právny predchodca navrhovateľa) uzavrela s odporcami dňa 10.9. 2010 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0374005463, na základe ktorej SLSP, poskytla odporcom úver vo výške 10.200 eur. Odporcovia sa zaviazali predmetný úver splácať mesačnými splátkami vo výške 90,65 eur mesačne od prvého čerpania úveru do 30.9. 2010 a od 20.10. 2010 vo výške 176,29 eur mesačne, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 20.10. 2010 a konečná splatnosť úveru bola určená dňom 20.8. 2020. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá na 14,90 % ročne. Ročná percentuálna miera nákladov bola dohodnutá vo výške 17,15 %. Periodicita splátok i splatnosť úrokov bola dohodnutá do 30.9. 2010 v posledný deň kalendárneho mesiaca a od 20.10. 2010 v 20. deň kalendárneho mesiaca. Priemerná hodnota RPMN bola v Zmluve dohodnutá na 13,63 % a celková čiastka spojená s úverom bola v Zmluve pri 119 splátkach dohodnutá v sume 20.164,31 eur. Účastníci si v Zmluve takisto dohodli poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur mesačne a spracovateľský poplatok vo výške 189,17 eur, ktorý bol uhradený pri uzatvorení Zmluvy z prostriedkov úveru.

Dodatkom č. 1 k Zmluve o úvere č. 0374005463 sa účastníci dohodli na novom termíne konečnej splatnosti úveru na deň 20.8. 2020 a na zmene splácania pohľadávky v dobe od 20.12. 2011 do 20.5. 2012 vo výške splátky 45 eur mesačne.

Odporcovia dohodnutý úver čerpali, no riadne a včas ho nesplácali, čo je úplne zrejmé nielen z tvrdení účastníkov, ale aj z výpisu z úverového účtu.

Z platobnej histórie účtu mal súd zistené, že z poskytnutého úveru uhradili odporcovia právnomu predchodcovi navrhovateľa sumu v celkovej výške 3.029,66 eur. Podľa tvrdenia navrhovateľa (písomné vyjadrenie z č. I. 129), vyššie uvedené úhrady boli započítané v sume 3,81 eur na splatné úroky z omeškania a v sume 3.025,85 eur na istinu úveru.

Listami zo dňa 31.3. 2013 vyzývala SLSP oboch odporcov na zaplatenie dlžnej sumy z úveru vo výške 3.219,91 eur ku dňu 21.10. 2013 do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v stanovenej lehote SLSP pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a následne k postúpeniu pohľadávky na tretiu osobu. Vyššie uvedený list SLSP doručovala obom odporcom. Doručenie vyššie uvedeného listu odporcom však navrhovateľ nepreukázal (č. I. 33 - vrátenie zásielky doručovanej odporcovi v 2. rade a podací hárok zo dňa 4.11. 2013 z ktorého nie je možné zistiť adresáta zásielky - č. I. 35).

Listami zo dňa 14.11. 2013 SLSP oznámila obom odporcom, že v zmysle bodu 7.6.1 VOP vyhlásila mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, čím sa pohľadávka zo Zmluvy stala splatnou v celom rozsahu. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predstavuje pohľadávka sumu vo výške 12.670,68 eur. Súčasne SLSP vyzvala oboch odporcov na zaplatenie vyššie uvedeného dlhu do 15 dní. Oznámenie odporkyňa v 1. rade prevzala dňa 27.11. 2013. Odporca v 2. rade Oznámenie v odbernej lehote neprevzal.

Dňa 13.12. 2013 došlo medzi SLSP a navrhovateľom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok. Vyššie uvedenú zmluvu navrhovateľ do spisu nepredložil, odvolávajúc sa na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 119/2013. Z Prílohy č. 1 k tejto zmluve (č. I. 38 až 39) vyplýva, že na navrhovateľa prešla aj pohľadávka voči odporcom. Podľa údajov uvedených v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že pohľadávku tvorila suma vo výške 12.821,88 eur. Táto suma pozostávala z istiny po splatnosti vo výške 9.675,20 eur, úrokov spolu vo výške 3.056,99 eur a z poplatkov vo výške 89,69 eur. V prílohe je uvedený dátum poslednej úhrady odporcami vo výške 0,17 eur dňa 6.9. 2013 a počet dní omeškania 691.

Listom zo dňa 30.12. 2013 oznámil právny predchodca navrhovateľa odporcom postúpenie pohľadávky na navrhovateľa. Dôkaz o doručovaní vyššie uvedenej písomnosti odporcom do spisu nepredložil.

Následne listom zo dňa 13.1. 2014 navrhovateľ vyzval oboch odporcov na úhradu dlhu z úveru.

Vo svojich písomných podaniach JUDr. Jakubis ako právny zástupca odporcov a takisto vedľajšieho účastníka na ich strane okrem iného uviedol, že zo žiadneho navrhovateľom predloženého ani navrhnutého dôkazu nevyplýva, kedy a ako odporca účet reálne vyčerpal (keďže k čerpaniu nedošlo podpisom zmluvy, ale malo k nemu dôjsť bezhotovostne), ktoré splátky a kedy odporca uhradil a v akej výške (v dôsledku čoho nebolo možné posúdiť, či sa dostal do omeškania a kedy). Taktiež nebolo dokázané, kedy a ako SLSP alebo navrhovateľ vyzvali odporcu na zaplatenie zvyšného dlhu kvôli omeškaniu so splátkami ani splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Navrhovateľ svoje nároky voči odporcovi odvodzuje zo zmluvy, ktorú odporca uzatvoril so SLSP, teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie. Tieto nároky mal navrhovateľ získať postúpením. Preto je potrebné sa v prvom rade zaoberať otázkou, či zistený skutkový stav opodstatňuje záver, že postúpenie je (aspoň voči dlžníkovi) platné a účinné. V zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne zakázané, neprípustné), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splátkami svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Z navrhovateľom predložených dôkazov vyplýva, že postupca (banka) zaslal odporcom výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zo dňa 31.10. 2013 s dátumom podania 4.11. 2013 (odporcovi v 2. rade nebola zaslaná vôbec, pretože navrhovateľ o tom súdu nepredložil žiaden dôkaz, že mu táto výzva bola odoslaná). Postupca následne svoju pohľadávku zosplatnil a to „Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 14.11. 2013 (podanou na poštovú prepravu dňa 25.11. 2013). Dňa 13.12. 2013 uzavrel postupca s navrhovateľom

zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou postúpil pohľadávku voči odporcom na navrhovateľa. Medzi výzvou banky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. a postúpením pohľadávky na navrhovateľa uplynulo len 39 dní. Nakoľko § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. vyžaduje pre platnosť postúpenia lehotu medzi týmito udalosťami dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, majú odporcovia za to, že nebola splnená jedna z dvoch podmienok pre platnosť postúpenia z banky na navrhovateľa. Navyše z ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. vyplýva, že banka môže postúpiť iba nesplácanú časť peňažného záväzku s príslušenstvom a celý záväzok až po jeho predchádzajúcom zosplatnení (o. i. za predpokladu postupu podľa § 53 ods. 9 OZ). Predmetné postúpenie je tak absolútne neplatné a to pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. a § 39 OZ. Poukázal takisto na to, že napriek výzve, ktorú by doložil navrhovateľ, nie je preukázané, že túto Výzvu aj skutočne odporcovi právny predchodca navrhovateľa zaslal. Ak by aj právny predchodca navrhovateľa vygeneroval zo systému výzvu, ktorú by doložil v konaní, táto skutočnosť nijako nepreukazuje, že by banka výzvu aj odporcovi zaslala. Okrem toho, zosplatnenie úveru bolo v rozpore so spotrebiteľským právom podľa § 53 ods. 9 O.z. a na základe toho nemohlo dôjsť k platnému zosplatneniu úveru.

Právny zástupca navrhovateľa vo svojich písomných vyjadreniach k meritu veci okrem iného uviedol, že v predmetnom spore má aktívnu vecnú legitimáciu. Poukázal v tejto súvislosti aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky judikované pod R 119/003, podľa ktorého „relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení“. Z umiestnenia a obsahu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a jeho jednotlivých odsekoch je zrejme, že jeho účelom je ochrana bankového tajomstva a možnosti jeho vyzradenia orgánom verejnej moci, prípadne súkromnoprávnym subjektom. Neupravuje teda možnosť postúpenia pohľadávky bankou, ale práve možnosť vyzradiť bankové tajomstvo pri postúpení pohľadávky bankou, ktoré zákon explicitne predpokladá. Hlavný účel ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách bol teda aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone ani v dôvodovej správe ani slova.

Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní uviedol, že pohľadávka navrhovateľom v konaní uplatnená nie je premlčaná a navrhovateľ je v spore aktívne legitimovaným subjektom. Návrh bol na súd podaný v ôsmom mesiaci roku 2014, pričom navrhovateľ si v konaní uplatňuje pohľadávku vyplývajúcu zo splátok splatných od 26.6.2013 do 26.5.2020, pričom dlh z úveru sa stal splatný na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru ešte pôvodným veriteľom. Do spisu doložili všetky písomnosti, ktoré k veci mali k dispozícii. Pokiaľ nejaké ďalšie písomnosti nedoložil do spisu navrhovateľ, zrejme ich k dispozícii nemá. V každom prípade predmetný úver v celom rozsahu zosplatnil ešte právny predchodca navrhovateľa, SLSP. Z akého dôvodu úver duplicitne zosplatnil aj navrhovateľ, uviesť nevedel. Pokiaľ navrhovateľ do spisu doložil výzvu právneho predchodcu navrhovateľa adresovanú odporcovi, predmetná písomnosť bola doručovaná len obyčajnou poštovou zásielkou, teda navrhovateľ a ani jeho právny predchodca nemajú k dispozícii dôkazy o tom, že predmetná písomnosť bola odporcovi doručovaná.

Odporca v 2. rade na pojednávaní pred súdom uviedol, že Zmluvu si pred jej podpisom prečítal. S obsahom Zmluvy súhlasil v celom rozsahu. Aj jeho matka, odporkyňa v 1. rade, si pred podpisom Zmluvu prečítala. Úver splácala výlučne jeho mama, ktorá sa v neskoršom období dostala do problémov v práci a takisto mala zdravotné problémy, z dôvodov ktorých úver prestala splácať. O jej problémoch sa dozvedel až v neskoršom období, keď mu začali chodiť upomienky. Poukázal tiež na to, že ak by ho súd zaviazal uhradiť navrhovateľovi akúkoľvek sumu, pre jeho zlé finančnú situáciu nebude môcť celý dlh zaplatiť navrhovateľovi naraz.

Podľa § 52 ods. 1 až 4 OZ (platného a účinného ku dňu uzavretia Zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. d/ citovaného zákona, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

V zmysle § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

Súd s poukazom na vyššie citované ustanovenia zákonov, právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou označenou ako "Zmluva o splátkovom úvere", i keď ide o zmluvu uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka, považoval za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 OZ. Súd vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 129/2010 Z.z. účinnú v čase uzavretia Zmluvy uzatvára, že predmetnú Zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom možno podriať režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k OZ lex specialis (uvedený záver podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie presne v naznačených súvislostiach). Uvedené znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 129/2010 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia OZ, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti OZ. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až 60 OZ je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do OZ aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný v celom rozsahu.

Súd mal preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa - SLSP, a.s. a odporcami vznikol spotrebiteľský vzťah uzavretím Zmluvy. Na predmetný vzťah sa použijú ust. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ust. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže išlo o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sa odporca ako spotrebiteľ zaviazal veriteľovi vrátiť. Súd považuje Zmluvu za typovú, vyhotovenú pre širší okruh spotrebiteľov. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol odporcom poskytnutý úver, ktorý sa zaviazali v pravidelných mesačných splátkach splácať.

Súd mal v konaní takisto preukázané, že medzi navrhovateľom a SLSP, bola dňa 13.12. 2013 uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok, pričom postúpenie pohľadávky zo Zmluvy právny predchodca navrhovateľa odporcom oznámil, resp. oznamoval (nepredložil súdu dôkaz o doručení ani o doručovaní týchto písomností odporcom).

Odporcovia i vedľajší účastník na strane odporcov v konaní namietali, že došlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona Č. 483/2001 Z.z. o bankách, z dôvodu ktorého je potrebné posudzovať samotné postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na navrhovateľa ako neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Navrhovateľ s týmito tvrdeniami nesúhlasil a postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu navrhovateľa na navrhovateľa považoval za platné.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné v konaní predovšetkým posúdiť, či navrhovateľ je v predmetnom konaní aktívne legitimovaným subjektom.

Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Podľa § 92 ods. 8 zákona Č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len "zákon o bankách") účinného v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

V súlade s vykonaným dokazovaním a v zmysle citovaných ustanovení zákonov, súd v konaní nemal preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní, ku ktorému malo dôjsť na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 13.12. 2013 medzi navrhovateľom a jeho právnym predchodcom, SLSP.

Súd sa stotožnil s vyjadrením právneho zástupcu odporcov a vedľajšieho účastníka na strane odporcov, ktorý namietal aktívnu legitimáciu navrhovateľa, pretože argumentácia právneho zástupcu odporcov a vedľajšieho účastníka bola podľa právneho názoru súdu v súlade s vyvíjajúcou sa judikatúrou v obdobných právnych veciach (napríklad aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/460/2015-138 zo dňa 13.1. 2016).

Aby pohľadávka podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách mohla byť postúpená z banky na nebankový subjekt, je potrebné, aby bol klient banky s plnením svojho záväzku v omeškaní aspoň 90 dní, a aby banka na splnenie záväzku klienta predtým písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, a teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, v priamom rozpore so zákonom. Postúpenie pohľadávky je v takomto prípade neplatné, a to nielen medzi stranami Zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj voči odporcom.

Vo všeobecnosti vecnou legitimáciou treba rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o dvojstranné právne vzťahy, v ktorých účastníci konania stoja svojimi návrhmi proti sebe, môžeme hovoriť buď o vecnej legitimácii aktívnej (na strane žalobcu), alebo o vecnej legitimácii pasívnej (na strane žalovaného). Nedostatok vecnej legitimácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá, alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

Navrhovateľ svoje nároky voči odporcovi odvodzuje zo Zmluvy, ktorú odporcovia uzavreli so SLSP, teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, čo je skutočnosť všeobecne známa. Tieto nároky mal žalobca získať postúpením.

Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Vyššie citované ustanovenie zákona zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa názoru súdu, pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať

za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 OZ bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka.

Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú, ustanovenie § 92 ods. 8 (predtým ods. 7) zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých vyššie uvedených podmienok, ktorých splnenie však súd v danom konaní preukázané nemal. Postúpenie pohľadávky v danom prípade tak bolo v priamom rozpore s ustanovením § 525 ods. 1 OZ. Účelom uvedeného ustanovenia je totiž okrem iného aj ochrana dlžníka pred tým, aby jeho dlh v prípadoch uvedených v cit. ustanovení zákona prešiel na inú osobu z pôvodného veriteľa, voči ktorému pôvodne vznikol. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 OZ účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 OZ, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 OZ, nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného teda vyplýva absolútna neplatnosť postúpenia, pričom postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, je povinný v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, pričom musí preukázať, že klient si výzvu aj prevzal, a zároveň že klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením, svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne zakázané, neprípustné), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi.

Z navrhovateľom predložených dôkazov vyplýva, že postupca, SLSP, zaslal odporcom výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zo dňa 31.10. 2013 s dátumom podania 4.11. 2013. Postupca následne svoju pohľadávku zosplatnil a to „Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 14.11. 2013 (podanou na poštovú prepravu dňa 25.11. 2013). Dňa 13.12. 2013 uzavrel postupca s navrhovateľom zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou postúpil pohľadávku voči odporcom na navrhovateľa. Medzi výzvou banky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. a postúpením pohľadávky na navrhovateľa uplynulo len 39 dní. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. je však pre platné postúpenie potrebné dodržať medzi výzvou a postúpením pohľadávky lehotu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. V danom prípade tak ako to tvrdil aj právny zástupca odporcov a vedľajšieho účastníka, nebola splnená jedna z dvoch podmienok pre platnosť postúpenia z banky na navrhovateľa. Navrhovateľ do spisu nepredložil takisto žiaden dôkaz, že by v skutočnosti doručil odporcom právny predchodca navrhovateľa pred postúpením pohľadávky na navrhovateľa výzvu na zaplatenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., skutočnosť ktorú odporcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu popierali.

Pre úplnosť súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že počas trvania úveru bankou predchodcom navrhovateľa, je banka držiteľ bankového povolenia, a teda vzťahuje sa, tak, ako už bolo vyššie uvedené, na ňu zákon o bankách, ktorý je lex specialis vo vzťahu k OZ. Ako už bolo vyššie uvedené, pre platné postúpenie pohľadávky zo strany banky, ako postupcu, musia byť splnené okrem všeobecných podmienok ust. § 524 OZ aj podmienky uvedené práve v citovanom ust. § 92 ods. 8 (predtým 7) zákona o bankách. Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že predmetom postúpenia z banky na „nebankovku“ môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku s tým, že je v omeškaní nepretržite 90 dní. Pokiaľ by došlo k výkladu, že banka je oprávnená postúpiť celý úver po uplynutí 90 dní omeškania dlžníka, musel by súd dospieť k záveru, že banka môže postúpiť úverové vzťahy bežne uzatvárané na akýkoľvek subjekt, teda aj na nebankovku, čo je v

rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by to k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, ktorý vstúpil do zmluvného vzťahu s bankou, ktorej činnosť podlieha dozoru NBS a stal by sa dlžníkom nebanky.

Navyše, podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ani tieto podmienky navrhovateľ nespĺnil a preto aj z tohto dôvodu bolo postúpenie pohľadávky právnym predchodcom navrhovateľa na navrhovateľa neplatné.

Na základe vyššie uvedeného súd návrh na začatie konania v prevyšujúcej časti (v ktorej časti konanie nebolo zastavené) v celom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v konaní.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). V konaní si náhradu trov konania uplatnil navrhovateľ a vedľajší účastník na strane odporcu.

Navrhovateľ bol v konaní v celom rozsahu neúspešný a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal. Vedľajší účastník na strane odporcov i odporcovia boli v konaní v celom rozsahu úspešní a preto im súd priznal plnú náhradu trov, ktoré účelne vynaložili na uplatnenie svojho práva na súde.

Právny zástupca odporcov i vedľajšieho účastníka na strane odporcov si v konaní uplatnil podľa § 10, § 13a ods. 1, § 15 a § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. náhradu trov právneho zastúpenia za vedľajšieho vo výške 1.534,40 eur a za oboch odporcov spolu vo výške 3.799,64 eur, t. j. trovy právneho zastúpenia vo výške 5.334,04 eur.

Súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov právneho zastúpenia za tieto uplatnené úkony právnej služby: prevzatie veci a príprava zastúpenia 210,81 eur vrátane režijného paušálu 8,04 eur (právny zástupca vedľajšieho účastníka si v konaní nesprávne uplatnil režijný paušál vo výške 8,39 eur, pretože za právny úkon v roku 2014 mu patrí režijný paušál len vo výške 8,09 eur), a za 3 úkony právnej služby v jednej polovici: vyjadrenie k námietke navrhovateľa proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania zo dňa 6.3. 2015 105,41 eur spolu aj s režijným paušalom 8,39 eur (súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov za celý tento úkon právnej služby s poukazom na ust. § 13a ods. 2 písm. b/ v spojení s § 13a ods. 5 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. pretože išlo len o vyjadrenie k procesnému návrhu navrhovateľa), zastupovanie na pojednávaní dňa 12.10. 2015 a 22.2. 2016 2 x 105,41 eur + 2 x 8,39 eur s použitím ust. § 13 ods. 2 cit. vyhlášky, podľa ktorého sa tarifná odmena zníži o polovicu ak ide o spoločné úkony pri zastúpení dvoch alebo viacerých osôb (právny zástupca vedľajšieho účastníka na týchto pojednávaniach zastupoval aj oboch odporcov).

Súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania za ním uplatnené tri úkony právnej služby, a síce za písomné vyjadrenie zo dňa 3.2. 2015 (210,81 eur + 8,39 eur), pretože toto podanie sa týkalo len odporcov (tak bolo podpísané), za písomné vyjadrenie zo dňa 8.10. 2015 (210,81 eur + 8,39 eur), pretože toto podanie sa týkalo len odporcov (tak bolo podpísané) a za písomné vyjadrenie zo dňa 29.1. 2016 (210,81 eur + 8,39 eur), ktoré podanie považoval súd za neúčelné (tvrdenia v tomto podaní boli už právnym zástupcov v konaní prv prezentované, pričom ich doplnenie nemalo podstatný význam pre konanie).

Spolu tak súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania v celkovej výške 560,24 eur.

Právny zástupca odporcov si uplatnil náhradu trov konania aj za oboch odporcov, ktorých v konaní zastupoval tak, že u odporčyni v 1. rade si za jeden úkon právnej služby uplatnil sumu 210,81 eur a u odporcu v 2. rade za jeden úkon právnej služby sumu 105,41 eur. Vychádzajúc z ust. § 13 ods. 2 cit. vyhlášky, tarifná odmena sa zníži o polovicu, ak ide o spoločné úkony pri zastúpení dvoch alebo viacerých osôb. Z vyššie uvedených dôvodov podľa právneho názoru súdu bolo možné priznať každému odporcovi náhradu trov konania za jeden celý úkon právnej služby len vo výške 105,41 eur. Súd priznal každému z odporcov náhradu trov konania za tieto 4 úkony právnej služby po 105,41 eur vrátane režijného paušálu 8,39 eur: písomné vyjadrenie zo dňa 3.2. 2015, doplňujúce písomné vyjadrenie zo dňa 8.10. 2015, zastupovanie na pojednávaní dňa 12.10. 2015 a zastupovanie na pojednávaní dňa 22.2. 2016, ktoré úkony právnej služby boli realizované účelne, právny zástupca odporcov sa v nich vyjadroval k meritu veci, pričom reagoval aj na všetky námietky navrhovateľa.

Súd nepriznal odporcom náhradu trov konania za nimi uplatnených šesť úkonov právnej služby, a síce za prevzatie a prípravu zastúpenia (z dôvodu nehospodárnosti, keďže právny zástupca už predtým zastupoval vedľajšieho účastníka a s predmetom sporu pred prevzatím zastúpenia odporcov už bol oboznámený), za písomné vyjadrenie k námietke navrhovateľa proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania zo dňa 6.3. 2015, ktoré podanie sa týkalo len vedľajšieho účastníka (vyplýva to i z podpisu na tomto podaní), za písomné vyjadrenie zo dňa 29.1. 2016, ktoré podanie považoval súd za neúčelné (tvrdenia v tomto podaní boli už právnym zástupcov v konaní prv prezentované, pričom ich doplnenie

nemalo podstatný význam pre konanie), a za porady s odporcami dňa 6.2. 2015 a 2.10. 2015 vrátane vypracovania právneho rozboru veci zo dňa 7.12. 2015 (tieto trovy považoval súd za neúčelné, nadbytočné vzhľadom na charakter sporu, keďže na aktívnu legitimáciu v konaní, na ktorú predovšetkým právny zástupca odporcov poukazoval, súd prihliada ex offio).

Spolu tak súd priznal odporcom náhradu trov konania v celkovej výške 455,18 eur (každému z odporcov patrí polovica tejto náhrady).

Takisto si za oboch odporcov uplatnil právny zástupca odporcov náhradu za stratu času za účasť na pojednávaní dňa 12.10. 2015 a 22.2. 2016 vo výške 279,60 eur (2 x 10 polhodín x 13,98 eur) a cestovné náhrady spolu vo výške 190,04 eur, a to za účasť na pojednávaní dňa 12.10. 2015, z toho 67,34 eur základné náhrady za prejazdené kilometre a amortizácia vozidla podľa počtu kilometrov (368 km x 0,183 eur/km) a 27,68 eur náhrady za spotrebované pohonné hmoty (cesta osobným motorovým vozidlom BMW 318d so spotrebou 5,6 litrov PHM na 100 km, pri cene PHM 1,343 eur za liter a pri počte prejazdených kilometroch 368) a za účasť na pojednávaní dňa 22.2.2016, z toho 67,34 eur základné náhrady za prejazdené kilometre a amortizácia vozidla podľa počtu kilometrov (368 km x 0,183 eur/km) a 27,68 eur náhrady za spotrebované pohonné hmoty (cesta osobným motorovým vozidlom BMW 318d so spotrebou 5,6 litrov PHM na 100 km, pri cene PHM 1,343 eur za liter a pri počte prejazdených kilometroch 368). Spolu si tak právny zástupca za odporcov uplatnil náhradu za stratu času a cestovné náhrady vo výške 469,64 eur, ktorú sumu si uplatnil správne a preto mu ju súd priznal.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.485,06 eur (560,24 eur + 455,18 eur + 469,64 eur) odporcom i vedľajšiemu účastníkovi, k rukám ich právneho zástupcu, rozhodol súd podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne prostredníctvom tunajšieho súdu v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie musí obsahovať označenie účastníkov konania, voči ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom odvolateľ vidí nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu, čoho sa odvolaním domáha, musí byť podpísané a datované. Odvolanie možno zdôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 O.s.p..